

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 17.9.2007
KOM(2007) 524 v konečném znění

TŘETÍ ZPRÁVA KOMISE

založená na článku 11 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 29. května 2000 o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura

{SEK(2007)1158}

TŘETÍ ZPRÁVA KOMISE

založená na článku 11 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 29. května 2000 o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura

1. CÍL RÁMCOVÉHO ROZHODNUTÍ

Za účelem zajištění zvýšené a harmonizované ochrany eura v celé Evropské unii přijala Rada dne 29. května 2000 rámcové rozhodnutí 2000/383/SVV¹ o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura, které bylo pozměněno rámcovým rozhodnutím 2001/888/SVV ze dne 6. prosince 2001², kterým se do rámcového rozhodnutí vkládá pro účely zjištění opakované trestné činnosti ustanovení o uznávání předchozích odsouzení vydaných soudními orgány členských států.

Po ratifikaci Ženevské úmluvy z roku 1929 o potírání penězokazectví³ dosahovaly již právní předpisy členských států určitého stupně shody. Specifickým cílem rámcového rozhodnutí o euru je doplnit trestnost uznávanou členskými státy na základě Úmluvy z roku 1929 o některé trestné činnosti, které je třeba spojit s penězokazectvím jako takovým.

2. CÍL ZPRÁVY

Na základě čl. 11 odst. 2 rámcového rozhodnutí přijala Komise dne 13. prosince 2001 zprávu o provádění tohoto rámcového rozhodnutí⁴, která podrobně předkládá jednotlivé stanovené povinnosti ohledně jejich provedení do vnitrostátního práva, jakož i způsob, jakým je jednotlivé státy ve vnitrostátním právu provedly. Ve svých závěrech k této zprávě Rada uznala, že cíle rámcového rozhodnutí bylo z velké části dosaženo. Nicméně vyzvala Komisi, aby vytvořila druhou zprávu a rozšířila ji o doplňující informace, které měly přijít z členských států. Druhou zprávu⁵ přijala Komise dne 3. září 2003. Tuto druhou zprávu vzala Rada na vědomí během svého zasedání ve dnech 25.–26. října 2004 a vzhledem k rozšíření Evropské unie vyzvala Komisi, aby připravila třetí zprávu o provádění rámcového rozhodnutí včetně článku 9a.

Tato zpráva popisuje stav provádění rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva 15 členských států s ohledem na závěry druhé zprávy, jakož i stav právních předpisů

---

¹ Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 29. května 2000 o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura (Úř. věst. L 140/1, 14.6.2000, s.1).

² Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 6. prosince 2001, kterým se mění rámcové rozhodnutí 2000/383/SVV o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura (Úř. věst. L 329, 14.12.2001, s. 3).

³ Dle článku 23 Úmluvy z roku 1929 ratifikace této Úmluvy státem znamená, že je jeho právní řád a správní organizace v souladu s pravidly Úmluvy.

⁴ KOM(2001) 771 v konečném znění.

⁵ KOM(2003) 532 v konečném znění.

12 nových členských států. Tato zpráva rovněž předkládá podrobné hodnocení provádění rámcového rozhodnutí 27 členskými státy.

Komise s ohledem na zvláštnosti shledané během předchozí zprávy zaslala dotazníky všem členským státům, s výjimkou Německa, které již informace poskytlo. Dvacet členských států sdělilo Komisi znění ustanovení, kterými se provádějí do jejich vnitrostátního práva povinnosti, jež jim přísluší na základě rámcového rozhodnutí. Osm členských států (Bulharsko, Irsko, Španělsko, Itálie, Malta, Nizozemsko, Rumunsko a Finsko) na dopis zaslaný Komisí formálně neodpovědělo. Informace týkající se právních předpisů Bulharska, Španělska, Itálie, Malty a Nizozemska však byly Komisi k dispozici. Informace, které Komise obdržela, se značně liší z hlediska zevrubnosti. Zpráva byla nicméně zpracována na základě těchto informací, které byly, pokud to bylo potřebné a možné, doplněny díky veřejným zdrojům.

3. VNITROSTÁTNÍ OPATŘENÍ K PROVEDENÍ RÁMCOVÉHO ROZHODNUTÍ

3.1. Pokrok v provádění rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva 15 členskými státy (příloha - tabulka 1)

3.1.1. Obecné trestné činy – článek 3

Po změně španělského trestního zákoníku jsou všechny domněnky uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. a), b) a c) rámcového rozhodnutí trestné. Navíc se podle výslovného ustanovení o padělání peněz považuje účast na těchto trestných činech za trestný čin. Španělské právní předpisy dále obsahují výslovné ustanovení, jehož cílem je postihovat podvodná jednání spočívající ve výrobě, přijetí nebo úmyslném získání nástrojů a jiných předmětů potřebných k padělání peněz (čl. 3 odst. 1 písm. d)).

3.1.2. Další trestné činy - článek 4

Španělský trestní zákoník zakazuje padělání peněz bez výslovného odkazu na používání zákonných prostředků. Francouzský trestní zákoník výslovně zakazuje nelegální výrobu peněz pomocí zákonných prostředků nebo materiálu ve smyslu článku 4 rámcového rozhodnutí.

3.1.3. Tresty - článek 6

Právní předpisy Finska a Švédska nebyly pozměněny. Trest s horní sazbou nejméně osmi let tudíž stanoví pouze v případě vážných trestných činů. Na základě španělských právních předpisů je trest uložený za jednání považované za trestný čin ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 8 až 12 let.

3.1.4. Odpovědnost právnických osob a sankce - články 8 a 9

Právní předpisy Španělska, Lucemburska a Rakouska stanoví obecnou trestní odpovědnost právnických osob vždy, když se jeden ze zastupujících orgánů dopustí trestného činu stanoveného a postihovaného vnitrostátními zákony. Na základě rakouských právních předpisů spočívají uložené tresty v pokutách trestní povahy. Naopak španělské a lucemburské právní předpisy stanoví dočasné nebo úplné uzavření podniku, zrušení společnosti, pozastavení činnosti. Jiné tresty nejsou stanoveny. Ačkoliv Portugalsko zaslalo odpověď týkající se provedení rámcového

rozhodnutí ve vnitrostátním právu, nebyla v ní uvedena žádná informace ohledně postupu prací na legislativním projektu v oblasti trestní odpovědnosti právnických osob. A nakonec Spojené království dle obdržené odpovědi neplánuje přijmout žádný zvláštní zákon stanovující pojem odpovědnosti právnických osob vzhledem k tomu, že by pojem nedbalosti v britském občanském právu mohl odpovídat čl. 8 odst. 2.

3.1.5. *Územní působnost - článek 10*

Orgány Spojeného království neoznámily žádný pokrok ohledně návrhu nařízení provádějícího rámcového nařízení na Gibraltar.

3.2. **Pokrok v provádění rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva 12 členskými státy, které přistoupily v roce 2004 a 2007**

3.2.1. *Ratifikace úmluvy z roku 1929 - článek 2 (příloha - tabulka 2)*

Osm členských států (Česká republika, Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Polsko a Slovensko) sdělilo, že jsou již smluvními stranami Ženevské úmluvy. Podle informací shromážděných útvary Komise podepsalo Ženevskou úmluvu také Bulharsko a Rumunsko, přičemž Slovensko je ve fázi ratifikace. Pokud jde o Maltu, nebyla v tomto ohledu poskytnuta žádná informace.

3.2.2. *Obecné trestné činy - článek 3 (tabulka 3)*

Ustanovení článku 3 rámcového rozhodnutí týkající se skutkových podstat trestných činů byla, obecně vzato, provedena do právních řádů dvanácti členských států. Při konkrétnějším pohledu obsahují právní předpisy pěti členských států (Bulharska, Kypru, Lotyšska, Maďarska a Slovenska) výslovně všechny skutky naplňující objektivně i subjektivně (úmyslný čin) podstaty trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 1 písm. a) až d). Právní předpisy ostatních členských států vykazují následující výjimky. Litevské právní předpisy neuvádějí „uvedení do oběhu“, nýbrž pouze „prodej“ padělaných peněz. Právní předpisy sedmi členských států (České republiky, Estonska, Litvy, Malty, Polska, Rumunska a Slovinska) výslovně nezmiňují dovoz, vývoz a úmyslné získání padělaných peněz za účelem jejich uvedení do oběhu. České a polské právní předpisy trestají tato jednání na základě výslovné trestnosti přepravy. Právní předpisy Litvy, Malty a Rumunska tato jednání trestají na základě výslovné trestnosti vlastnictví. A konečně estonské a polské právní předpisy výslovně nestanoví trest za podvodné jednání spočívající ve výrobě, přijetí nebo úmyslném získání nástrojů a jiných předmětů potřebných k padělání peněz (čl. 3 odst. 1 písm. d).

Jedenáct členských států (Bulharsko, Česká republika, Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Polsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko) uvedlo, že navádění k činům vymezeným v čl. 3 odst. 1 a pokusy o tyto činy, jakož i účast na těchto činech, jsou trestné na základě ustanovení uvedených v obecné části trestních zákoníků. Navíc polské právo obsahuje zvláštní ustanovení týkající se napomáhání tomu či krytí toho, kdo se dopustil trestných činů uvedených v odstavci 1. Pokud jde o Maltu, nebyla v tomto směru poskytnuta žádná informace.

3.2.3. *Další trestné činy - článek 4 (příloha - tabulka 4)*

Ustanovení článku 4, na základě kterých je možné uložit tresty za padělání peněz

pomocí zákonných zařízení a materiálů, byla provedena ve vnitrostátním právu sedmi členských států. Konkrétně tři členské státy (Bulharsko, Kypr a Litva) jsou v souladu s tímto článkem, neboť do svého trestního práva vložily výslovné ustanovení, podle kterého se za trestný čin považuje padělání bankovek a mincí pomocí zákonných prostředků při porušení emisních práv a podmínek. Šest členských států (Česká republika, Lotyšsko, Malta, Polsko, Slovinsko a Slovensko) jsou v souladu s tímto článkem, neboť zakazují padělání peněz bez odkazu na použité prostředky nebo jejich rozlišování. Orgány tří členských států (Estonska, Maďarska a Rumunska) neposkytly k tomuto bodu žádné informace.

3.2.4. *Peníze dosud nevydané, ale určené k oběhu - článek 5 (příloha - tabulka 4)*

Podle právních předpisů sedmi členských států (Kypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Maltu, Polska a Slovenska) obsahuje pojem padělané peníze výslovně bankovky a mince, které jsou určeny k oběhu, ale dosud nebyly vydány. Pokud jde o právní předpisy České republiky, bylo v návrhu novely trestního zákona uvedeno zvláštní ustanovení. Nicméně ohledně přijetí této novely nebyla sdělena žádná informace. Slovinské orgány uvedly, že trestně právní stíhání vymezené článkem 5 rámcového rozhodnutí nabývá účinnosti podle článku 217 trestního zákoníku, který se týká podvodů. A konečně orgány Bulharska, Estonska a Rumunska neposkytly k tomuto bodu žádné informace.

3.2.5. *Tresty - článek 6 (příloha - tabulka 5)*

Jedenáct členských států (Bulharsko, Česká republika, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Polsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko) zavedlo v souladu s čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí tresty odnětí svobody, jejichž horní sazby překračují hranici osmi let. Nicméně litevské právní předpisy stanoví trest s horní sazbou minimálně osm let (10 let v tomto konkrétním případě) pouze v případě trestných činů „velkého rozsahu“ nebo „vysoké hodnoty“. V maďarských právních předpisech je trest s maximální sazbou více než 8 let vyhrazen pro padělání bankovek s tím, že padělání mincí je považováno za méně závažný trestní čin, a proto se trestá odnětím svobody na dobu maximálně 5 let. A nakonec estonské právní předpisy trestají padělání peněz odnětím svobody maximálně na dobu 6 let pouze v případě opakované trestné činnosti nebo padělání „velkého rozsahu“.

Všech dvanáct členských států stanovilo tresty poměrně ke skutečně spáchaným trestným činům, přičemž seskupilo jednotlivé případy trestných činů obsažených v rámcovém rozhodnutí. Osm členských států (Česká republika, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko) stanovilo přitěžující okolnosti v případě trestného činu, jehož předmětem byla vysoká peněžní částka nebo který byl spáchán v rámci zločinného spolčení. Sedm členských států (Bulharsko, Česká republika, Litva, Malta, Polsko, Slovinsko a Slovensko) stanovilo zvláštní nižší tresty v případě, kdy byly do oběhu uvedeny padělané peníze, které však byly obdrženy jako pravé. Tuto volbu lze odůvodnit zásadou přiměřenosti trestů. A nakonec všechny členské státy uvedly, že je u těchto trestných činů možné vydání pachatele.

3.2.6. *Soudní pravomoc - článek 7*

Devět členských států (Česká republika, Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko,

Polsko, Slovinsko a Slovensko) provedlo povinnost vyplývající z tohoto ustanovení do vnitrostátního práva, zatímco od tří členských států (Bulharska, Malty a Rumunska) nejsou k tomuto bodu k dispozici žádné informace.

3.2.7. Odpovědnost právnických osob a sankce - články 8 a 9 (příloha - tabulka 6)

Sedm členských států provedlo ustanovení článků 8 a 9 rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva. Konkrétně zavedly právní předpisy tři členských států (Maďarska, Polska a Slovinska) obecnou trestní odpovědnost pro právnické osoby ve všech případech, kdy se jeden ze zastupujících orgánů dopustí trestného činu vymezeného vnitrostátním zákonem, jako je trestní zákoník, a postihovaného podle něho. Právní předpisy čtyř členských států (Estonska, Kypru, Lotyšska a Litvy) zavedly trestní odpovědnost právnických osob týkající se konkrétně trestných činů v oblasti padělání peněz. Pokud jde o sankce, zavedly právní předpisy pěti členských států (Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy a Polska) pokuty, pozbytí práva a zrušení. Maďarsko a Slovinsko nesdělily stanovené sankce. A dále orgány České republiky a Slovenska uvedly, že by měl být přijat legislativní návrh týkající se trestní odpovědnosti právnických osob za celou řadu jednání, jež jsou trestním zákonem prohlášena za trestná. Orgány Bulharska, Malty a Rumunska nezaslaly k tomuto bodu žádné relevantní informace.

3.3. Pokrok v provádění rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva 27 členskými státy v oblasti opakované trestné činnosti - článek 9a

Ustanovení článku 9a, které se týká uznávání pravomocných rozsudků vydaných soudy ostatních členských států za účelem zjištění opakované trestné činnosti, bylo obecně provedeno do vnitrostátního práva devatenácti členskými státy. Konkrétně pět členských států (Belgie, Španělsko, Francie, Kypr a Nizozemsko) výslovně stanoví uznávání odsouzení vydaných v oblasti padělání peněz soudy ostatních členských států za účelem stanovení případu opakované trestné činnosti, který zpřisňuje trest. Právní řád osmi členských států (České republiky, Dánska, Řecka, Itálie, Maďarska, Rakouska, Portugalska a Slovenska) obsahuje v obecné části trestního zákoníku ustanovení o výslovném uznávání zahraničních odsouzení pro zpřísnění uloženého trestu, které se tudíž použije na všechny trestné činy. Právní předpisy pěti členských států (Německa, Lotyšska, Litvy, Slovinska a Švédska) neuvádí výslovně zahraniční odsouzení, ale obecně minulost odsouzené osoby bez konkrétního rozlišení, a to s cílem pokrýt všechna eventuelní odsouzení. Německé orgány mimo to ke své odpovědi připojily celou řadu rozhodnutí německých soudů jako ukázkou judikatury stanovené ve prospěch jejich výkladu. Estonské orgány uvedly, že rozsudky vydané soudy ostatních členských států jsou brány v potaz, aniž by však sdělily více podrobností či znění platných právních předpisů. Lucemburské a polské orgány uvedly, že toto ustanovení nebylo ještě do vnitrostátního práva provedeno. A nakonec šest členských států (Bulharsko, Irsko, Malta, Rumunsko, Finsko a Spojené království) neposkytlo příslušné informace.

4. HODNOCENÍ PROVÁDĚNÍ

4.1. Ratifikace úmluvy z roku 1929 - článek 2

S ohledem na závěry druhé zprávy se k úmluvě z roku 1929 připojilo celkem 25 členských států.

4.2. Obecné trestné činy - článek 3

S ohledem na závěry druhé zprávy lze rovněž konstatovat, že celkem 27 členských států přijalo zákon za účelem výslovného provedení skutkových podstat obecného pojmu padělání vymezeného v čl. 3 odst. 1 písm. a) a b) do vnitrostátního práva. Lze tedy konstatovat, že vlastní účinnost rámcového rozhodnutí je zajištěna.

Nicméně litevské právní předpisy považují za trestný čin „prodej“, což je užší pojem než „podvodné uvedení padělaných peněz do oběhu“. Toto omezení však nemá žádné praktické důsledky, neboť uvedení padělaných peněz obdržených jako pravé do oběhu se považuje za samostatný trestný čin.

Pokud jde o čl. 3 odst. 1 písm. c), považuje právní řád České republiky a Polska za trestný čin přepravu, která je širším pojmem, a zahrnuje tedy konkrétní pojmy, jako je dovoz a vývoz. Právní předpisy Litvy, Malty a Rumunska navíc tato jednání trestají tak, že považují za trestné držení za účelem uvedení do oběhu, což logicky zahrnuje dovoz i vývoz. V tomto smyslu je vlastní účinnost rámcového rozhodnutí zajištěna. Naopak pokud jde o právní předpisy dalších dvou členských států (Estonska a Slovinska), je nutné konstatovat nedostatky ze strany vnitrostátních orgánů ohledně provedení čl. 3 odst. 1 písm. c) do vnitrostátního práva.

Vzhledem k závěrům druhé zprávy lze dále konstatovat, že ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. d) o trestných činech týkajících se postupů, které jsou svou povahou určeny k padělání peněz, nyní řádně provedlo do vnitrostátního práva 25 členských států. Právní předpisy Estonska a Polska neobsahují žádné ustanovení ohledně těchto přípravných činů, což znamená porušení povinnosti provedení do vnitrostátního práva.

Ze závěrů druhé zprávy v současné době vyplývá, že 26 členských států uvedlo v souladu s čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí v účinnost obecná ustanovení týkající se účasti na výše uvedeném jednání a nabádání k němu.

4.3. Další trestné činy - článek 4

S ohledem na závěry druhé zprávy postihuje 23 členských států ve smyslu článku 4 rámcového rozhodnutí nelegální výrobu peněz prostřednictvím zákonných prostředků. Nicméně velký počet členských států splňuje tento článek tím, že zakazuje padělání peněz bez odkazu na použité prostředky či jejich rozlišování.

Je žádoucí, aby všechny členské státy přijaly výslovná ustanovení považující za trestný čin padělání peněz prostřednictvím zákonných prostředků. Ve skutečnosti může být trestný čin vymezený článkem 4 spáchán pouze úředníky vnitrostátních orgánů, které mají právo používat tyto zákonné prostředky. V některých právních řádech by pak spáchané činy mohly být kvalifikovány jako zneužití pravomoci úředníka vykazující vlastnosti „*delictum proprium*“, to znamená trestného činu, který může být spáchán pouze určitou kategorií osob. Jelikož je tento trestný čin velmi odlišný od padělání peněz, mohou být odlišné i uložené tresty. Ačkoliv je z hlediska hodnocení provedení článku 4 rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva nerozlišující znění vnitrostátních ustanovení posuzováno jako uspokojivé, z hlediska právní jasnosti je nutné přijmout výslovné vnitrostátní vymezení těchto trestných činů.

4.4. Peníze dosud nevydané, ale určené k oběhu - článek 5

Cílem tohoto ustanovení je vymezit objektivní podstatu padělání peněz, aby obsahovala dosud nevydané peníze. Odlišným posouzením těchto skutečností (slovinský právní řád) přichází toto ustanovení o svou vlastní účinnost. Celkem dvacet dva členských států má v současné době právní předpisy, které jsou v souladu s čl. 5 písm. b) rámcového rozhodnutí.

4.5. Tresty - článek 6

Vzhledem k závěrům druhé zprávy je celkem 26 členských států v souladu s čl. 6 odst. 2, na základě kterého musí být za trestné činy padělání či pozměňování peněz, jež jsou stanoveny v čl. 3 odst. 1 písm. a), možné uložit tresty odnětí svobody, jejichž horní sazba nemůže být nižší než 8 let. Právní řád Finska, Švédska a Litvy sice obsahuje pro použití maximálního trestu omezující kritérium (vážnost trestného činu), nesnižuje však účinnost článku 6 rámcového rozhodnutí. Příslušné vnitrostátní soudy uloží vlastně maximální trest pouze v případě vážného trestného činu. Aniž bychom v tomto konkrétním případě shledali nedodržení povinnosti provedení do vnitrostátního práva, je nutno poznamenat, že na základě těchto vnitrostátních předpisů by se odsouzení k maximálnímu trestu mohlo jevit jako výjimečné.

Právní řád Estonska a Maďarska, který stanoví trest s horní sazbou 6 a 5 let (za mince), není v souladu s kritérii rámcového rozhodnutí.

Kromě těchto výjimek, které se týkají maximálních trestů, se jeví, že právní předpisy 27 členských států stanoví, že za trestné činy navrhované rámcovým rozhodnutím lze uložit účinné, přiměřené a odrazující tresty.

4.6. Soudní pravomoc - článek 7

Celkem dvacet čtyři členských států je v souladu s článkem 7.

4.7. Odpovědnost právnických osob a sankce - články 8 a 9

Rovněž vzhledem k závěrům druhé zprávy je s ustanoveními o odpovědnosti právnických osob celkově v souladu 20 členských států. Česká republika, Portugalsko a Slovensko nepřijaly pro dosažení souladu s články 8 a 9 rámcového rozhodnutí potřebná opatření. Spojené království, přestože nesplňuje povinnost stanovit odpovědnost právnických osob, svůj právní řád nezměnilo. Zásada zavinění dle občanského práva může v podstatě zdůvodnit zaplacení odškodného občanské straně, která podá žalobu, ale nepředstavuje trest ve smyslu článků 8 a 9 rámcového rozhodnutí. Padělání peněz navíc škodí obecnému zájmu a ve většině případů se nejedná o poškození zájmu jednotlivých osob.

Pokud jde o sankce, právní předpisy Španělska a Lucemburska nestanovily pokuty, i když jsou dle článku 9 potřebné. Ve skutečnosti tyto země stanovily sankce, které jsou podle rámcového rozhodnutí doplňkové, buď pozastavení činnosti nebo zrušení právnické osoby.

4.8. Opakovaná trestná činnost - článek 9a

Pokud jde o Řecko, jsou uznávána odsouzení vydaná v zahraničí, pokud dosahují

počtu tří a pokud byl trest, byť jen z části, vykonán v zahraničí. Tyto podmínky nejsou slučitelné s cílem rámcového rozhodnutí, neboť v porovnání se zněním článku 9a mnohem více zpřisňují uznávání opakované trestné činnosti. Ve své odpovědi řecké orgány uvedly, že započala změna platných článků za účelem jejich úplné harmonizace s článkem 9a.

Pokud jde o právní předpisy členských států, které se obecně týkají odsouzených osob bez rozlišení, je nutno podotknout, že tato zákonná ustanovení nejsou v rozporu s požadavky rámcového rozhodnutí. Nicméně právní jistota (prvek vzatý v úvahu při hodnocení účinného provedení do vnitrostátního práva) by byla větší, pokud by byl právní řád těchto členských států změněn tak, aby výslovně uváděl tyto trestné činy jako zakládající opakovanou trestnou činnost. V praxi by vlastně mohla vést absence výslovného odkazu na odsouzení vynesené soudem jiného členského státu k tomu, že tato odsouzení nebudou brána v potaz.

5. ZÁVĚRY

5.1. Obecné závěry

Provedení ustanovení rámcového rozhodnutí Rady ze dne 29. května 2000 ve vnitrostátnímu právu, které se týká zvýšené ochrany eura proti padělání trestními a jinými sankcemi, je hodnoceno jako celkově uspokojivé, a to i přes některé případy nedodržení povinnosti související s provedením ve vnitrostátním právu. Trestné činy a tresty rámcového rozhodnutí byly zavedeny do vnitrostátního práva členských států. Tím vznikla ochrana eura s mírou účinnosti a účelnosti, jež je požadována rámcovým rozhodnutím. Rámcové rozhodnutí tudíž došlo vytyčeného cíle a k jeho úplnému provedení zbývá přijmout jen malý počet vnitrostátních opatření.

5.2. Zvláštní závěry

Konkrétně dosáhlo rámcové rozhodnutí svých cílů především u nejdůležitějších bodů. Podvodné jednání spojené s paděláním a pozměňováním peněz, stejně jako jejich uvádění do oběhu, představují v právních řádech všech členských států trestný čin. Podle většiny právních řádů se rovněž výslovně trestá dovoz, vývoz a přeprava padělaných peněz. Některé právní řády považují tato jednání za trestná prostřednictvím pojmů přeprava či držení. Tresty stanovené za účelem postihu těchto trestných činů odpovídají i přes svoji rozdílnost kritériím stanoveným rámcovým rozhodnutím, s výjimkou dvou členských států. Dále většina členských států stanovila zásadu odpovědnosti právnických osob. A nakonec jsou podle právních předpisů většiny členských států brány v úvahu pravomocné rozsudky vynesené soudy ostatních členských států v případě opakované trestné činnosti.

Přes tento obecně uspokojivý závěr nejsou ustanovení rámcového rozhodnutí plně začleněna do právních řádů všech členských států, takže v některých konkrétních případech je nutné konstatovat nedodržení povinnosti provedení do vnitrostátního práva. Pro úplné provedení rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva je důležité, aby byly do právních předpisů členských států začleněny následující změny. Potřebné změny jsou předkládány dle pořadí jednotlivých ustanovení rámcového rozhodnutí.

Článek 2

Slovensko musí ratifikovat Mezinárodní úmluvu o potírání penězokazectví uzavřenou v Ženevě dne 20. dubna 1929.

Článek 3

V právním řádu Estonska a Slovinska musí být trestná přeprava, dovoz a vývoz padělaných peněz.

V právním řádu Estonska a Polska musí být považováno za trestné podvodné jednání spočívající v padělání či přijetí nástrojů určených k padělání peněz.

Článek 4

Ve španělském právním řádu musí být za trestné považováno padělání peněz prostřednictvím zákonných prostředků nebo materiálu.

Článek 5

V českém a slovinském právním řádu musí být za trestné považováno padělání nevydaných peněz určených k oběhu.

Článek 6

Maďarský právní řád musí stanovit trest odnětí svobody s horní sazbou minimálně osm let v případě padělání mincí.

Estonský právní řád musí stanovit trest odnětí svobody s horní sazbou minimálně 8 let nezávisle na případě opakované trestné činnosti nebo padělání ve velkém měřítku.

Články 8 a 9

Orgány České republiky, Slovenska a Spojeného království musejí přijmout opatření potřebná ke stanovení odpovědnosti právnických osob, aby byly v souladu s články 8 a 9 rámcového rozhodnutí.

Právní řád Španělska a Lucemburska musí rovněž stanovit pokuty jako sankce v případě odpovědnosti právnických osob.

Článek 9a

Právní řád Řecka, Lucemburska a Polska musí uznat, že se jedná o opakovanou trestnou činnost v případě, že už byly pravomocné rozsudky vyneseny soudy ostatních členských států.

5.3. Sdělení doplňujících informací

Orgány následujících členských států sdělí útvarům Komise informace k následujícím bodům:

Bulharsko

Trestný čin padělání nevydaných peněz (článek 5), odpovědnost právnických osob (články 8 a 9) a mezinárodní opakovaná trestná činnost (článek 9a).

Estonsko

Trestný čin padělání peněz prostřednictvím zákonných prostředků (článek 4) a trestný čin padělání nevydaných peněz (článek 5).

Irsko

Mezinárodní opakovaná trestná činnost (článek 9a).

Maďarsko

Trestný čin padělání nevydaných peněz (článek 5).

Malta

Ratifikace Ženevské úmluvy, soudní pravomoc vnitrostátních soudů podle článku 7, odpovědnost právnických osob (články 8 a 9) a mezinárodní opakovaná trestná činnost (článek 9a).

Portugalsko

Odpovědnost právnických osob (články 8 a 9).

Rumunsko

Trestný čin padělání peněz prostřednictvím zákonných prostředků (článek 4), trestný čin padělání nevydaných peněz (článek 5), odpovědnost právnických osob (články 8 a 9) a mezinárodní opakovaná trestná činnost (článek 9a).

Finsko

Mezinárodní opakovaná trestná činnost (článek 9a).

Orgány Spojeného království budou útvary Komise informovat o mezinárodní opakované trestné činnosti (článek 9a) a uplatňování rámcového rozhodnutí na Gibraltar.